

OTDK DOLGOZAT

Egy Olimpia több valósága

A francia és magyar online írott sajtó

összehasonlítása a 2024-es párizsi

Olimpia tükrében

Jelige:OFM876

2025

Tartalom

1.	Bevezetés	2
1.1	Lehatárolás.....	4
1.2	Szakirodalmi áttekintés.....	5
2.	Kutatási kérdés:	6
3.	Módszertan	6
4.	A Sajtó helyzete az Olimpia idején.....	8
4.1	A Francia sajtó állami finanszírozása	8
4.2	Magyar sajtó állami finanszírozása	9
4.3	Az országok politikai helyzete az elemzett időszakban	9
	Francia Politikai háttér	9
	Magyar Politikai háttér	9
4.4	Az elemzett online hírlapok	9
5.	Nyitócereónia	13
6.	A Nyitócereónia a sajtóban	15
7.	Imane Helif	19
	Konklúzó	22
8.	Szakirodalom	22

1. Bevezetés

A 2024-es Párizsi Olimpiai játékok egy jelentősen mediatizált eseménysorozat volt, amely számos média szintén feltűnt és különféle rétegeket mozgató meg. A nagy tömegmédiák, mint a közszolgálati televízió és rádió folyamatosan közvetítette az eseményeket, Francia oldalon közel megduplázva a nézettségi számokat a 2021-es Tokyo-i Olimpiához viszonyítva. (Médiamétrie)

A fiatalok növekvő érdeklődése az Olimpia iránt egy jelentős mérföldkő volt 2024-ben, ami átformálta a média színteret nemzetközi szinten. Az olimpiai hírek nagyobb számban keringtek közösségi médiumokon, sőt, maguk a sportolók is elkezdtek tartalmat gyártani és közzétenni. Ez annak is köszönhető, hogy az Olimpiai játékokhoz az évek során új sportágak csatlakoztak, mint a BMX vagy a gördeszka, amelyek felkeltik az újabb generációk figyelmét, és az Olimpiáról formált véleményüket is, amely így egy több mint száz éves tradícióként ugyan, de a korral haladva él tovább.

Az Olimpiák a legközvetettebb események valaha világi szinten, és a 2024-es Párizsi Olimpia sem cáfolta meg önmagát. Sikere mellett szólnak hogy a Francia Olimpiai Bizottság látványos újításai amelyekkel a helyszíni nézőket fogadta, legyen szó az extravagáns versenyhelyszínekről, vagy éppen a nyitóceremonián látott, megosztó előadásokról.

A francia televízió, kifejezetten a France 2 közszolgálati csatorna rekordokat döntött a nyitóceremonia napján. Rengeteg francia és külföldi néző nyomon követte a többórás eseményt, amely a Szajna folyó mentén, az Eiffel torony magaslatában került megrendezésre. A ceremónia után az írott sajtó sem maradt tétlen, sőt, politikai botrányt egyes művészi előadások több cikkés politikai botrányként került napvilágra. Nem ez volt az egyetlen esemény, ami foglalkoztatta a közvéleményt, illetve több sportoló körül is kikerültek eltérő hangvételű cikkek. Az online írott sajtó és az azonos tartalmú közösségi média posztok olyanokhoz is eljutottak, akik eddig soha nem érdeklődtek az Olimpiai események iránt, és olyan témákat boncolgattak, amelyek messze túlmennek a versenysporton. (ACPF)

A francia és Magyar sajtó összehasonlítása a 2024-es Olimpia tükrében kiváló példa a Nyugat-európai és Közép-Kelet európai sajtó elemzésére és szembe állítására, azonban ennél több aspektusban is érdemes megközelíteni az összehasonlítást, hiszen különbségek vannak a

sportolók számában és az Olimpiai involváltságban az előző Olimpiákon. E mellett természetesen az is befolyásolja az esemény médiamegjelenését a két országban, hogy Franciaország volt a 2024-es Olimpia szervezője.

A 2024-es Olimpia tehát ideális alkalom a francia és magyar online írott sajtó összehasonlító elemzésére. Míg Franciaország rendező országgént a saját nemzeti értékeit és globális szerepét helyezheti előtérbe, Magyarország külső szemlélőként, de nemzetközi szinten versengő sportolókkal reflektálhat az eseményekre. A két ország online médiájának vizsgálata értékes betekintést nyújthat abba, hogyan befolyásolják a nemzeti érdekek és politikai célok az olimpiai játékokról szóló tudósításokat.

Dolgozatomban tehát azt fogom bemutatni két magyar és két Francia sajtóorgánumon keresztül, hogy milyen eltérések figyelhetők meg az Olimpiai tudósításban egyrészt a francia-magyar, másrészt a kormányközeli-kormánykritikus összehasonlítás viszonylatában. Ehhez első körben A személyes érdekltségemet fogom bemutatni, ami kiválóan bizonyítja a téma relevanciáját számomra. Ez után a dolgozatomban lehatárolom, egyértelmű keretek közé. Megválaszolom, hogy mit, miért, mennyig elemzek. Ezután kitérek az eddigi szakirodalmakra és vázolom, hogy miként tudom azokat felhasználni. Ebből következik a kutatási kérdésem, azaz bebizonyítom, hogy miként tudok hozzájárulni az eddigi művekhez a témában. A kutatási kérdésem megválaszolásához felvázolom, hogy milyen kvantitatív és kvalitatív (kevert) módszert alkalmazok.

A téma választása számomra nagyon indokolt és személyes tapasztalattal alátámasztható döntés. A média politikai hatása/ befolyása egy tág és kifoszthatatlan téma, ami mindig is felkeltette az érdeklődésemet. Ehhez hozzátartozik az, hogy amit elkezdtem híreket olvasni és érdeklődni az iránt, hogy mi történik körülöttem hazai és nemzetközi szinten, rögtön azzal is szembesültem, hogy egyértelmű különbségek vannak a Francia és Magyar sajtó között. Amikor elkezdtem aktívan tájékozódni, már egyértelműen az online hírportálok domináltak az emberek elérési számában. Mivel 8 évet éltem Franciaországban, így a francia híreket ugyanolyan gyakorisággal olvastam, mint a magyarokat.

Hazai viszonylatban személyesen csak azt a médiarendszert tapasztaltam meg, amiben jelenleg is vagyunk, azaz a kormánykritikus és kormányközeli sajtóorgánumok egyértelmű elhatárolódását. Ezt könnyen párhuzamba tudtam vonni a francia hírfogyasztási szokásaikkal.

Mindezt megerősítette, amikor 2024 nyarán különös odafigyeléssel követtem a francia híreket. Két hónapig ugyanis, amibe beletartozik az Olimpia időszaka, volt szerencsém Magyarországon

Nagykövetségén gyakornokoskodni, ahol leginkább a sajtóval és közösségi médiával foglalkoztam. Az én feladatom volt a versenyzőkkel kapcsolatos eseményeket megírni és posztolni, illetve segítettem a sajtó vendégül látásában egy nagykövetségi rendezvényen. Ezen túl az olyan francia híreket kellett összegyűjteném és összefoglalom, amelyben Magyarország, egy magyar politikus vagy egy magyar olimpikon említésre kerül.

1.1 Lehatárolás

Az olimpiai játékok, mint a világ legjelentősebb multisporteseményei, egyedülálló lehetőséget kínálnak arra, hogy feltárjuk a sport és a média, valamint a politika összefonódását. Ahogy Boykoff (2013) megjegyezte: "A világ első számú multisporteseményeként az olimpiai játékok kedvező alkalmat kínálnak ... a politika összefonódásának feltárására." E gondolat mentén a sport és az Olimpia médiaábrázolása nemcsak a sportértékek, hanem a politikai és nemzeti érdekek megjelenítésére is teret biztosít. Ez különösen igaz a modern online médiára, amely gyorsabb és interaktívabb platformokat kínál az információ terjesztésére és a narratívák alakítására.

A kutatásomban az online írott sajtó választottam a két ország összehasonlítására.

Az írott sajtót az utóbbi években teljesen átalakította az újságok online megjelenése. Míg régen a honlap csak egy eszköz volt az újságok nyomtatott verzióinak reklámozására, ma már az emberek nagyrészt online tájékozódnak, mert gyorsabban, frissebb hírekhez tudnak hozzáférni. (Campbell 290). Az online újságok elkezdtek a közösségi médián megjelenni, ahol rövid tartalmakkal, képekkel keltik fel az érdeklődést, és vezetik át a közönséget az online hírportálra.

Az eddigi szakirodalmak áttekintése után úgy gondolom, érdemes kevésbé a kizárólag sporttal kapcsolatos hírekre fókuszálnom, ugyanis az Olimpia számos politikai befolyást rejtegethet az olyan eseményeken keresztül, mint a több nemzetet összesítő és felvonultató nyitóceremóniák, vagy mint a nemi kérdések felvetődése újabb és újabb szövődvényekkel és kérdésekkel. E miatt úgy döntöttem, hogy az elemzésemben két eseményre fókuszálok, a 2024-es Olimpia nyitóceremóniájára, illetve az Imane Helif boxoló körül felvetült fairségi kérdésekre.

1.2 Szakirodalmi áttekintés

Számos elemzést találni az Olimpiai hírközlés politikai vonzatára. Ezek az elemzések általában induktív módon, egy esetből kiindulva elemzik a média hatását egy olimpiai események keresztül.

Karen-Marie Elah Perry és Helen Hyunji Kang, a 2010-es Vancouveri téli olimpiai játékokkal kapcsolatban az aktivisták protestálásáról írtak, akik nem értettek egyet a vancouveri olimpiai bizottság terveivel, amelyek nemcsak a városképet alakították át, az önkormányzati törvényeket, az infrastruktúrát és a társadalmi kapcsolatokat, de a játékok következtében a város vizuális kultúráját is. Ebben a kutatásban kvalitatív módon, képeken keresztül elemezték az aktivista plakátok, és más kommunikációs módszerek szimbolikáját.

P.David Marshall Mediating the Olympics című cikke a 2008-as pekingi játékokon keresztül vizsgálja az olimpiai látványosság átalakulását, mivel az új az új médiaformák egyre rendszeresebben részt vesznek a produkcióban, a terjesztésben és a kiállításban, valamint az olimpiai játékokban. Ez a cikk mellett érvel, hogy az olimpiai közvetítés új formáit vizsgálva az olimpiai játékok közvetítési formáinak vizsgálata a régebbi média és az új média, mint iparágak közötti hatalmi eltolódásokat mutatja be.

Boykoff tanulmánya 2012-es Londoni Olimpia játékok során megjelenő nemi kérdésekkel foglalkozik, az olimpikonok cselekedetein keresztül. Főként a média reakcióját vizsgálja ezekre a cselekedetekre.

Bernstein a 2000-ben írt elemzésében a globalizáció relevanciáját vizsgálja az Olimpiai közvetítések viszonylatában, egyszerre támaszkodva az elméleti háttérre, és az 1992-es Barcelonai játékok empirikus elemzésére.

Garazsi az egy Olimpia- három olvasat című cikkében bizonyos szövegelemzési szempontok alapján meg végig különböző magyar újságokon, amelyek írtak a pekingi nyári olimpiai játékokról. Említi a nyelvi megformáltság fontosságát, azon belül a kvalitatív és kvantitatív elemzési lehetőségeket.

Takács a Los Angelesi Olimpia elemzésében hasonló szempontok alapján vizsgálja a magyar írott sajtóban való olimpiai megjelenést.

2. Kutatási kérdés:

A szakirodalmi áttekintés és a 2024-es nyári olimpia játékokban való személyes megfigyeléseim alapján a következő alapfelvetéseket fogalmaztam meg:

Jelentős mennyiségű politikai töltetű üzenet fedhető fel (az esemény multilateralitása és rekordszintű médiamegjelenése miatt.) (Bernstein 2000) A politikai töltetű eseményekben nagyobb eltérést lehet majd megfigyelni, mint a sportesemények tudósításában. A két ország sajtórendszerének különbsége felerősítheti a kormányközeli és nem kormány párti lapok közötti különbségeket az Olimpiával kapcsolatos politikai üzenetekben. Ezek alapján megfogalmaztam egy fő kutatási kérdést, ami a következő:

Hogyan jelennek meg a 2024-es párizsi olimpia egyes eseményei a magyar és a francia online írott sajtóban?

Ahhoz, hogy a kérdést meg tudjam közelíteni, három alapkutatási kérdésre bontottam, amelyek a következők: Milyen politikai üzeneteket hordoznak a tudósítások, különösen a nem közvetlenül sporttal kapcsolatos események (nyitó/ záró ceremónia), Milyen országimázssal kapcsolatos üzenetek fedezhetők fel a cikkekben? Befolyásolják-e a magyar és a francia médiarendszer közötti különbségek a 2024-es párizsi olimpia médiareprezentációját? Ha igen, akkor hogyan?

3. Módszertan

A kutatásom egy kettős módszertanon alapszik, amelyben alkalmazom a tanult kvalitatív és kvantitatív elemzési módszereket. Ehhez leginkább Feischmidt Margit *Kvalitatív módszerek az empirikus társadalom és kultúrakutatásban*, és Jane Stokes *A média - és kultúrakutatás gyakorlata*. irományait alkalmaztam. Az ott olvasottak alapján döntöttem a következő módszerek alkalmazása mellett.

A kvantitatív módszerem egy egyszerű kulcsszavas tartalomelemzés. Ezt két féle képpen alkalmazom. Elsősorban azokat a cikkeket határolok le vele, amelyekkel egy adott sajtóorgánumon belül foglalkoznom érdemes lehet. Ehhez két kritériumot szabtam meg: az első az, hogy érintsék az Olimpia témáját, a második pedig, hogy egy bizonyos időszakon belül legyenek. Az időszak kezdetét a nyitócereónia előtt két napra, július 24-re határoltam, amelyek oka, hogy ekkor már elkezdődtek az első versenyek némely sportágban. Az időszak

végét végül augusztus végére szabtam meg, ugyanis a hírek két héttel az Olimpia után jelentősen fogyni kezdtek, vagy pedig elvesztették relevanciájukat és aktualitásukat, esetleg ismételték önmagukat. Ez alól kivételt alkot néhány cikk, amelyek választását a későbbiekben indoklom.

Ahhoz, hogy megtaláljam a számomra releváns sajtócikkeket, a Google kereső eszközeit alkalmaztam. Erre a speciális keresés adott lehetőséget, amellyel könnyedén be lehet állítani a kívánt időszakot, a kulcsszavakat és azt is, hogy melyik honlap tartalmát vegye szűrje ki a kereső. Ezzel a módszerrel könnyedén meg tudtam számolni, melyik vizsgálandó sajtóorgánium hány cikket hozott le, elősegítve ezáltal az összehasonlítás validitását.

A reprezentativitás érdekében a választott sajtóorgánumokat mindkét ország esetében a legolvasottabbak közül választottam. Ehhez a francia oldalon az ACPM nonprofit szervezet felmérését vettem alapul, amely a francia újságok és folyóiratok franciaországi terjedését méri. A 2023-2024-es mérések alapján egyértelműen a Le Monde és a Le Figaro voltak első helyen, két különböző politikai irányultságú lap.

Magyar oldalról a döntésemet az NMHH Az online médiatér közönsége (2024 januári elemzés) alapozta meg. Itt is fontos volt, hogy két különböző ideológiai lapot válasszak, lehetőség szerint egy kormányközeli, és egy kormánykritikus hírlapot. Az index több felmérés alapján is első helyezett volt, így az előbbinek azt választottam, utóbbinak pedig a telexet.

Le Figaro	Le Monde	Telex	Index
327	298	287	300

1-es táblázat

Mint ahogy az az 1-es táblázatban is megfigyelhető, a vizsgált időintervallumban mind a négy sajtóorgánium esetében nagyszámú cikk jelent meg az Olimpiával kapcsolatban.

Felmerülhet a kérdés, hogy mi alapján kategorizálom az online hírportálokat kormányközeli, kormánykritikus, vagy éppen ilyen olyan ideológia kategóriájába. Ennek a csoportosításnak a fontossága megkérdőjelezhetetlen, és részben szubjektív is, e miatt ebben a kutatásban igyekszem megalapozott, egyhangú szempontok alapján elvégezni.

A kvalitatív módszerem a második lépés. Akkor kerül rá sor, amikor már elvégeztek egy bizonyos cikknek vagy cikkcsoportnak a kulcsszavas elemzését. A kvalitatív narratíva elemzésben kibontom a cikket és megnézem a felépítését, a nyelvezetét, illetve, hogy milyen

rejtett üzenetek vonhatóak le belőle. Ehhez nagyban támaszkodom Takács Roland elemzésére a Los Angelesi Olimpiáról (2005). Takács magyar nyomtatott lapokra fókuszált, azonban a szempontjai ezen elemzésben is felhasználhatóak.

A következő szempontokat tartom fontosnak kiemelni a narratíva elemzés során:

- Milyen sorrendben közli a cikk az információkat?
- Milyen hangneme van a címnek?
- Milyen sorrendben vannak találva az információk?
- Mennyire részletes a cikk?
- Milyen a szóhasználat?
- Kiket szólít meg?
- Van-e pontos idő/ helyszín megjelölés?
- Mennyire kritikus a cikk?
- Milyen forrásokból merít a cikk?

4. A Sajtó helyzete az Olimpia idején

A kutatásom fókuszában tehát négy lap áll: francia oldalról a Le Figaro és a Le Monde, magyar oldalról pedig a Telex és az Index, ugyanis az elérésük és olvasótáboruk arányosan hasonló. Mielőtt a sajtóorgánumok relevanciájának alaposabb bizonyítása érdekében kitérnénk a tulajdonságaikra, érdemes tágabb látószögbe lépünk, és foglalkoznunk a két ország sajtójának helyzetére, és elhelyezkedésére a 2024-es olimpia időszakán meglévő politikai helyzetben.

4.1 A Francia sajtó állami finanszírozása

A Francia sajtó állami finanszírozása a „nézetek pluralizmusának” támogatására irányul. A Francia állam többféle módon támogatja a Francia sajtóorgánumokat amelyeknek kevés bevétele folyik a reklámokból, a lapok politikai irányultságától függetlenül. A Közvetlen támogatások következő kategóriái vonatkoznak az online sajtóra is: a pluralizmus támogatása, szállítási és elosztási támogatás, és a beruházási támogatás. A közvetett támogatások leginkább az adó csökkentésében nyilvánulnak meg.

A Le Monde összesített támogatása 2023-ban: 8 398 319 euró, míg A Le Figaro összesített támogatása 10 592 277 euróban állapodott meg.

4.2 Magyar sajtó állami finanszírozása

Magyarországon az állami hirdetési pénzekkel támogatja a sajtót, azaz állami szervek fizetnek egyes lapoknak a hirdetéseik feltüntetéséért. Ez azonban nem számadatok alapján, hanem politikai szempontok szerint történik. Így ma a print és az online sajtó is szinte két kategóriára oszlik: az államnak kiszolgáltatott, jelentős részben állami pénzből gazdálkodó lapokra, illetve az állami pénzre kevésbé vagy egyáltalán nem támaszkodó, nagyrészt önmagukat olvasói támogatásokból fenntartó hírportálok között.

4.3 Az országok politikai helyzete az elemzett időszakban

Francia Politikai háttér

Franciaország az Olimpiának egy kifejezetten felfokozott belpolitikai helyzetben kezdett neki. Az Európai Parlamenti Választások után Emmanuel Macron, a francia köztársasági elnök feloszlatta a Parlamentet arra hivatkozva, hogy ezzel tudja biztosítani a demokráciát, ugyanis az EP választáson az ellenzéki jobboldali párt, a Nemzeti Tömörülés vezetett 31 százalékkal, az Elnök pártja előtt, a 9 százalékos a *Renaissance*, amely több másik párttal együtt a *Besoin d'Europe* nevű koalícióban 14 százalékkal. A Parlamenti választások után kérdéses volt, kit nevez majd ki Emmanuel Macron miniszterelnöknek.

Magyar Politikai háttér

A 2024-es Olimpiai időszakban a magyar politikai helyzet is feszült volt. Még bőven szó volt a Novák Katalin féle kegyelmezési ügyről, főleg, mert a botrány hatására Magyar Péter kilépett a Fideszből, és március 15-én átvette a korábban ismeretlen Tisza pártot, amivel később indult az Európai Parlamenti választásokon. Bár az EP választáson ismét a Fidesz vitte a pálmát 44 százalékkal, a Tisza Párt, fiatal párt létehez képest 29 százalékot ért el, ami nagy eredménynek számít a 2010 óta Fidesz-dominált országban. Az is érdekes háttér, hogy a szóban forgó évre Budapest pályázott az Olimpia megszervezésére. A pályázatot 2017-ben ellenállás miatt visszavonta

4.4 Az elemzett online hírlapok

Mielőtt belevágnék a négy online hírlap cikkeinek elemzésébe egyes olimpiai eseményeken keresztül, fontos visszatérnünk ezeknek a lapoknak a helyzetére és helyezkedésére az adott országokban.

A két magyar sajtóorgánumból a Telexet kormánykritikusként, míg az Indexet kormányközeliként kategorizálom. A médiakutató XX. évfolyamának 2. száma, *A politikai tájékozódás mintázatai* című cikk vázolja a magyar sajtóorgánumok hovatartozását. Kutatásomban a csoportosítást erre alapoztam, ugyanis a kutatás, bár 2019-ben készült, alkalmazható a mai viszonyokra, ha bele vesszük a csoportosításba a szükséges változtatásokat. A kutatásban a következő táblázat található a magyar hírportálok hovatartozásáról:

Hírportálok		
24.hu	kormánykritikus	fogyasztási mintázatok alapján
444.hu	kormánykritikus	fogyasztási mintázatok alapján
888.hu	kormánypárti	KESMA
alfahir.hu	kormánykritikus	fogyasztási mintázatok alapján
atlatszo.hu	kormánykritikus	fogyasztási mintázatok alapján
direkt36.hu	kormánykritikus	tulajdonosi háttér
hirado.hu	kormánypárti	Duna Médiaszolgáltató Nonprofit Zrt.
hvg.hu	kormánykritikus	fogyasztási mintázatok alapján
index.hu	kormánykritikus	fogyasztási mintázatok alapján
kuruc.info	radikális szélsőjobboldali	
magyaridok.hu	kormánypárti	KESMA
mandiner.hu	kormánypárti	KESMA
nepszava.hu	kormánykritikus	fogyasztási mintázatok alapján
origo.hu	kormánypárti	fogyasztási mintázatok alapján
ripost.hu	kormánypárti	KESMA

(Polyák-Szávai-Urbán, 2019: 69)

„Igyekeztünk objektív szempontok alapján megállapítani az egyes médiumok irányultságát, és nem tapasztalati vagy „mindenki tudja” alapon (lásd az 1. táblázatot). De mik is lehetnek az ilyen objektív mércék? Első körben azokat a médiumokat soroltuk be, amelyek esetében a Mérték–Medián statisztikai alapon is kimutatta a szignifikáns összefüggést a pártpreferencia és adott médium fogyasztása között (Mérték–Medián 2018: 37). Ezek a „Fogyasztási mintázatok alapján” megjegyzéssel szerepelnek a táblázatban. Egy másik jól alkalmazható objektív tényező a besorolásban a tulajdonosi háttér.” (Polyák-Szávai-Urbán, 2019: 69)

A médiakutató száma tehát két dolgot vesz figyelembe a besorolási eljárásakor: a tulajdonosi háttérrel és a fogyasztói magatartást, így én is ezek alapján hajtom végre a kutatásom. A

feltüntetett táblázatot azonban nem tudom felhasználni, ugyanis 2019-ben a tanulmány az Indexet jogosan sorolta kormánykritikus kategóriába a fogyasztói minták alapján, azonban az Index tulajdonosváltásával mindkét szempontot újra kell vizsgálni. Az egyik szükséges változtatás tehát az Index besorolása.

A másik szükséges változtatás a Telex hozzáadása az elemzéshez. A Telex online újságot 2020 október 2-án alapította az Index két volt főszerkesztő helyettese.

Így tehát az Index, az új tulajdonosi háttérével, a kormányközeli kategóriába sorolható, míg a Telex nagyrészt olvasói finanszírozással független újságnak tekinthető, fogyasztói mintázatok alapján pedig kormánykritikus.

Ezt a csoportosítási modellt alkalmazom a francia online újságokra is. Bár a Le Monde és Le Figaro újságokat elsősorban azért választottam, mert elérésük alapján a lista élén álltak, megalapozta a döntésem, hogy politikailag és ideológiailag a tulajdonosi háttér és a fogyasztói magatartás szerint is különböző oldalak felé hajlanak, bár ez messze nem olyan egyértelmű, mint a magyar újságok esetében, ugyanis a finanszírozási forma és politikai háttér jobban lehetővé teszi az árnyalt vélemények kialakulását.

A Le Figaro-t általában jobboldali, sőt konzervatív újságként tartják számon. Gyakran támogatja a liberális gazdasági álláspontokat, és hajlamos a magánkezdeményezés és a vállalkozói szabadság támogatására. A politikában inkább a hagyományos értékeket és a társadalom konzervatívabb megközelítését támogatja.

A Le Figaro tulajdonosa a Dassault-csoport, amelyet a milliárdos Serge Dassault családja vezetett 2018-ban bekövetkezett haláláig, jelenleg pedig fia, Olivier Dassault irányítása alatt áll. A Dassault család jelentős szereplője a hadiiparnak és a repülőgépiparnak, politikai befolyása pedig figyelemre méltó, különösen a jobboldallal való kapcsolatai miatt.

A Le Figaro hagyományos üzleti modellje az újságárusok eladásán, az előfizetéseken és a hirdetéseken alapul. A Dassault-csoport is juttat pénzt a szerkesztőségi vonal fenntartásához. Az újság tehát viszonylag független, bár a jobboldalhoz közel álló gazdag család finanszírozása bizonyos témákban korlátozhatja függetlenségét. (Groupe Dassault)

A Le Monde számos társadalmi kérdésben, például az emberi jogok, az ökológia és a befogadás terén progresszív álláspontot képvisel. Közgazdasági téren gyakran támogatja a szociálpolitikát, a nagyobb állami beavatkozást és az európai modell támogatását.

A Le Monde egy befektetői konzorcium tulajdonában van, amelynek fő részvényesei Pierre Bergé (Yves Saint Laurent korábbi partnere), Xavier Niel (a Free megalkotója) és Mathieu Pigasse (befektetési bankár). A Le Monde-csoportot 2010-ben vásárolta meg ez a trió, aminek eredményeképpen egy függetlenebb és olykor baloldali irányultságú, de az új technológiákra és a digitalizálásra is jobban összpontosító vezetőség alakult ki.

A Le Monde az előfizetések (digitális és papíralapú), az újságárusok eladásai és a hirdetési bevételek keverékéből finanszírozza magát. A diverzifikált részvényesi bázis lehetővé teszi, hogy az újság bizonyos fokú szerkesztői függetlenséget tartson fenn, bár egyes részvényesek, például Xavier Niel befolyása a szerkesztői irányvonalat a technológiai vagy gazdasági témák felé terelheti.

A Le Monde és a Le Figaro a politikai ellentétek és az olvasói elérésért tartó folyamatos versengés ellenére 2017-ben létrehozták a Skyline-t, amely a digitális médiát egyesíti a hirdetők számára, és szeptemberben megkezdte működését.

A Le Monde és a Le Figaro kéz a kézben példátlan szövetséget kötött. A hirdetők közvetlenül és tömegesen vásárolhatnak hirdetéseket az új partnerek összes médiáján. A szövetség 35 millió embert ér el Franciaországban a világhálón és a mobilalkalmazásokban, ami az internetezők 80%-át jelenti. Ezzel a Le Monde és a Le Figaro egy szintre kerül a Microsofttal (36 millió egyedi látogató), és nem sokkal marad el a Google (44 millió) és a Facebook (40 millió) mögött. (Le Figaro, 2017)

	jobboldali beállítottságú lap	baloldali beállítottságú lap
Francia	Le Figaro	Le Monde
Magyar	Origo	Telex, HVG
	kormányközeli	nem kormánypárti
Franciaország	Le Monde	Le Figaro
Magyarország	Origo, Index	Telex, HVG

2-es táblázat

Mint már korábban említettem, az Olimpiáról alkotott véleménybeli különbségeket nem lehet azonnal a lap politikai irányultságával magyarázni, amíg nem vesszük figyelembe az országok elfogultságát és ennek indokát. Könnyen feltételezhetjük, hogy Franciaország, mint szervezőország elfogultabb az Olimpia szervezéssel és a felmerülő problémákkal kapcsolatban, azonban ez nem feltétlenül van így. A Franciák többsége ellenkezett az Olimpia megtartásával kapcsolatban, és a párizsiak sokan „elmenekültek” otthonról 2024 nyarán.

5. Nyitóceremónia

2024. július 26-án este nyitották meg a 33. Olimpiai Játékokat Párizsban. A megnyitó nagyszabású, a Szajrán és a Szajna mentén rendezett programsorozatból állt, középpontjában a 205 delegáció hajókon történő felvonulásával.

Néhány programelem (a Conciergerie épületének kidíszítése Marie-Antoinette képével, ahogy saját levágott fejét tartja, vagy egy, az 'Utolsó vacsora' festményre hajazó jelenet, melynek szereplői queer személyek voltak) polémia áldozata lett, és a jobboldali politikusok és egyházi szereplők sértőnek és kellemetlennek tartották ezeket a jeleneteket, miközben a rendezvény művészeti vezetője szerint őt nem keresztény tematika ihlette. Konceptiójával az olimpizmus egyesítő- univerzális, egyben ünnepi jellegét kívánta hangsúlyozni. Az eső áztatta fokozott hangulat közepette azonban egy jelenet mindenkit összehozott: a híres énekesnő, Céline Dion meglepetéskoncertje, aki az Eiffel torony első emeletéről tisztelgett Edith Piaf előtt a Hymne à l'amour című dalával. A megnyitó számos jelenete és maga a versenyhelyszínek többége (Eiffel torony, Concorde tér, Versaille, Trocadero) egyértelműen fókuszba kívánta állítani a francia történelmet. Kritikusok kiemelik azt is, hogy talán a számos francia jelkép miatt a megnyitó sokak számára nem is volt teljesen érthető, és nem volt elég multikulturális, ezáltal inklúzív.

Míg számos politikai személyiség értékelte a látványosságot, és „grandiózusnak” nevezte a ceremóniát, a szélsőjobboldal „Woke propagandaként” ítélte meg. Marion Maréchal szélsőjobboldali EP képviselő a következőképpen reagált: „Nehéz értékelni a néhány sikeres jelenetet a lefejezett Marie-Antoinette, a három csókolózó ember, a drag queenek és az Aya Nakamura zenéjére táncolni kényszerített Köztársasági Gárda megalázása között, valamint kiemelte a „jelmezek és a koreográfia ocsmányságát”. „Kétségbeesetten keressük a sport értékeinek és Franciaország szépségének ünneplését az ilyen durva Woke propaganda

közepette” - írta a közösségi oldalain. Továbbá úgy nyilatkozott, hogy „az 'Utolsó vacsora' drag-queen paródiája miatt nem Franciaország a felelős, hanem egy baloldali kissebség, amely kész bármire, hogy provokáljon „Az olimpiai játékok megnyitója a francia kultúra szégyene” - ítélte el közösségi oldalain Julien Odoul, a Rassemblement National (RN) párt szóvivője. Julien Aubert (Les Républicains-hoz tartozó, jobboldali politikus) a felvonulást „wokistának” nevezte, „ahol a sportot láthatatlanná tették a politikai és társadalmi üzenetek, amelyeknek ott semmi keresnivalójuk”.

Ezzel szemben a baloldal egészen más hangvételben reagált a látottakra. Thomas Portes, az LFI képviselője úgy jellemezte az ünnepséget, mint „Franciaország dicsőségét”. „Egy olimpiai ceremónia, amely szembemegy a szélsőjobboldal, annak rasszista és reakciós rögeszméivel”. Manuel Bompard (LFI) a világnak szóló üzenetnek tekintette - „Micsoda büszkeség, amikor Franciaország a világhoz szól” - posztolta az X-en. Marine Tondelier, a Zöldek vezetője ironizált a szélsőjobboldal reakcióján, mondván: „Olvastam a szélsőjobboldal összes tweetjét erről a megnyitó ünnepségről. Ez azt jelenti, hogy nagy siker volt”. Sandrine Rousseau, a Zöldek képviselője X-bejegyzése szerint „Ez az ünnepség a legjobb válasz a fasizmus és a szélsőjobboldal felemelkedésére. Ébredjen fel a világ. Sokkal szebb lesz”.

Élesen megnyilvánultak a franciaországi egyházi szervezetek is. A Francia Püspöki Konferencia (CEF) elítélte a nyitóceremónián megjelenő, „kereszténységet kigúnyoló jeleneteket”. A francia püspöki konferencia (CEF) és a „Szent Játékok” által közösen aláírt sajtóközleményben sajnálatukat fejezték ki a ceremónián megjelenő „kereszténységet kigúnyoló jelenetek” miatt. Főképpen az „Ünnepség” című blokk okozott felháborodást, amely Leonardo da Vinci „Utolsó vacsorájára” emlékeztette a püspököket. Ennek ellenére a püspökök hozzátették, hogy a pénteki ünnepség „az egész világnak szóló, gazdag és univerzálisan elismert szépséget és örömteli pillanatokat” okozott.

Thomas Jolly, a megnyitó ünnepség művészeti vezetője ezen reakciókra azt válaszolta, hogy nem akart „gúnyolódni vagy sokkolni.” Továbbá hozzátette, hogy „Franciaországban jogunk van ahhoz, hogy úgy szeressük egymást, ahogyan akarjuk, és azzal, akivel akarjuk. Franciaországban jogunk van hinni és nem hinni (egy vallásban). Franciaországban rengeteg jogunk van.”

A megnyitó ünnepség a lehető legnagyobb biztonsági kockázatot jelentette a francia rendvédelmi erők számára. És fennállt a legmagasabb felkészültségi szint, ami legutóbb a 2015-ös terrortámadások következményeként volt elrendelve. 45.000 főt vezényeltek ki az

eseményekhez, akiknek 350 ezer fős tömeget kellett koordinálni. A rendezvényen mindössze 12 esetben volt szükség orvosi beavatkozásra. Előfordultak kisebb-nagyobb fennforgást okozó biztonsági események azonban ezek nem zavarták meg a megnyitóünnepséget. A megnyitó napjának hajnalán egy koordinált szabotázsakció az északi országrész vasúti közlekedését nehezítette meg. Több franciaországi repülőtéren és három párizsi vasúti pályaudvaron volt bombariadó e-mailes fenyegetés miatt. A Saccage 2024 radikális olimpiaellenes szervezet a République téren rendezett megmozdulást július 25-én, ezen mintegy ötszáz aktivista vett részt, nem került sor jelentős rendbontásra. Továbbá több olimpiaellenes, illetve palesztinpárti plakátot találtak a hatóságok.

Magyarországot az eseményen Sulyok Tamás köztársasági elnök és Szalay-Bobrovniczky Kristóf honvédelmi miniszter képviselte, akik a megnyitót követően több versenyszámot is megtekintettek és találkoztak magyar olimpiai sportolókkal.¹

6. A Nyitóceremónia a sajtóban

Orbán Viktor magyar miniszterelnök és az orosz diplomácia szóvivője élesen kritizálta a műsort. Azóta számtalan más helyen is jelent meg kritika, a francia közélet jelentős szereplői között is sokan voltak olyanok, akiknél nemtetszést váltottak ki a megnyitó ceremónia egyes részei). Orbán a ceremóniát az „összeomló Nyugat” példajaként említette, a drag queen-ek által előadott utolsó vacsora jelenetet, a „morális üresség” megtestesülésének nevezte. Az oroszok a ceremóniát „masszív kudarcnak” titulálták, kritizálták a kereszténység kigúnyolását és a szervezés hiányosságait, mint például a közlekedési problémákat és a nézőket érő esőt.

	cikk címe	további cikk címe
Le Monde	A párizsi olimpia megnyitóünnepsége a baloldalt elragadtatja, a jobb- és szélsőjobboldaliakat viszont felháborítja	„Párizs özönvíz szérűén ámulatba ejtette a világot”: a külföldi sajtó véleménye az »egyedülálló« megnyitóünnepségről
Le Figaro	2024-es olimpia: az utolsó vacsora paródiája a megnyitóünnepségen Franciaországban és külföldön is gondokat okoz	Miért zavarta össze az olimpiai megnyitó ünnepség a kisebbségi identitású embereket?

¹ A nyitóceremóniával kapcsolatos részletes információk a Nagykövetségi gyakornokságom során jutottak el hozzám.

Telex	A propaganda kereszténygyalázást kiáltott az olimpia nyitóünnepsége miatt, pedig nem is Az utolsó vacsorát parodizálták a drag queenek	
Index	Bocsánatot kértek az olimpia szervezői a megnyitóünnepség megosztó jelenete miatt	

3-as táblázat

A nyitóceremóniát követő két napban ugrott meg először az Olimpiával kapcsolatos cikkek száma, amelyek két felé oszlottak: vagy az ünnepség sikerét és grandiózus előadásait fényezték, vagy a megosztó jeleneteket tárgyalták különböző hangnemekben.

A Le Figaro Július 28-i cikkében hosszasan tárgyalja az utolsó vacsora paródiájának hitt pillanatról közölt kritikus nyilatkozatokat, legyen az jobb vagy baloldali politikusoktól, Elon Musktól vagy a Francia püspökségtől. A cikk idézi azonban a Paris 2024 szervezői bizottságát is, akik miután bocsánatot kértek, lenyilatkozták eredeti szándékukat a rendezői döntés mellett.

„Éppen ellenkezőleg, az volt a szándékunk, hogy toleranciát és közösséget mutassunk” - védekezett Anne Descamps, a Párizs 2024 kommunikációs igazgatója.

Július 27-én a Le Monde is beszámolt a véleményáradat mindkét oldaláról, Kezdve a France Insoumise baloldali és a Parti socialiste szocialista pártok felszólalóival.

„Olivier Faure, a Szocialista Párt első titkára üdvözölte „a szabadság, az egyenlőség és a testvériség értékeinek ünnepét, amelyekhez hozzáadódtak a testvériség, a paritás és a befogadás értékei”. Ez volt „a legjobb válasz a fasizmus és a szélsőjobboldal felemelkedésére (...) Micsoda pofon az obskurantistáknak” - tette hozzá Sandrine Rousseau ökológus.”

Ezek után a Le Monde cikk kitér Aya Nakamura, a világi szinten leghalगतottabb francia énekes szereplésére, amely a Drag Queenek és az Utolsó vacsora jelenete mellett felháborított néhány jobboldali politikust.

„A szélsőjobboldal felhőrdült. „Micsoda szégyen! Aya Nakamura, ne már! Az olimpiai játékok megnyitója a francia kultúra szégyene” - mondta Julien Odoul parlamenti képviselő, a Rassemblement National szóvivője az X-en.” Az énekesre a Figaro cikkei egyáltalán nem, vagy csak nagyon rövidesen tértek ki.

A *Le Monde* megfogalmazásában abszurdumnak tűnteti fel a jobb és szélsőjobb reakciókat a látottakra. Leírja a művésznő erényeit és részletezi Philippe Katerine jelmezét, kihangsúlyozva, hogy az utóbbi nem volt teljesen meztelen, és egyszerűen megemlíti egy transznemű modell szereplését az előadásban. Majd ezután adja hozzá, hogy „a jobboldal mélységesen elégedetlen” volt a látottakkal.

A továbbiakban a *Figaro* cikk a külföldi véleményekről szól, különösen más országok egyházi reprezentációinak nyilatkozatairól. A külföldi véleményekből kizárólag negatívokat hoz fel, Arra alapozva, hogy az érintettek mit posztoltak a közösségi médiára.

A *Le Monde* külön cikket írt a külföldi véleményekről. A szerző e legnagyobb dicséretekkel kezdi, és az iromány két harmadáig egy rossz szót nem olvasni a nyitóceremoniáról. Idézi a *Los Angeles Times*-ot, ami szerint az ünnepség kiemelkedő volt.

„A Párizs 2024 elkezdődött, és a franciák - akik a világ legfinomabb sajtját, a legfinomabb haute couture-t és számtalan más remekművet készítenek - az olimpiai játékok történetében minden bizonnyal egyedülálló megnyitóünnepséget szerveztek.”

A későbbiekben a *Le Monde* cikk is említi a negatív véleményeket, viszont kevésbé az egyházi szereplők viszonylatában. Nem a kereszténység megsértésére emeli a hangsúlyt és a Dionüszosz kép Utolsó vacsorának hitt sértő voltára, hanem sokkal inkább A külföldi sajtó hangvételére. A konzervatívabb „*La Stampa*” Olasz újságot idézi, amely szerint a ceremónia teljes pofáraesés volt.

Mint ahogy azt a *Figaro* tette egy baloldali politikussal, Mélanchon-al, amikor blogján nemtetszését fejezte ki az Utolsó vacsora gúnyolásáról, úgy a *Le Monde* is különösen kiemelte, hogy a Lengyel konzervatívnak számító sajtó, a *Rzeczpospolita*, elismerte, hogy „a franciák lehetővé tették a lehetetlent”.

A két vizsgált sajtóorgánium hasonló módon, tényszerűen írja le a történeteket, elmondottakat, és egyértelmű véleményt nem formál azokról. Egy azonos témáról a tartalom ugyan az. A témaválasztásban jelennek meg különbségek, ugyanis míg a *Le Monde* a külföldi (nagyrészt pozitív) véleményekről írt külön cikket, addig a *Figaro* például egy teljes elemzést írt arról, hogy a szervezők miért hibáztak azzal, hogy kisebbségek feltüntetésével akarták reprezentálni az egész francia lakosságot.

A magyar oldalon a cikkek rövidebbek, és lineáris módon épülnek fel. Hosszabb időtávot foglalnak magukba, és összefoglaló jellegűek. A *Telex* cikk, a *Figaro*-hoz hasonlóan, a

jobboldali negatív véleményekkel kezdi, azonban a magyar oldalról. kevésbé idéz politikusokat, inkább közszereplőket. A Dionüszoszi Isten jelmez van fókuszban. A Telex cikk a szervezők bocsánatkérése mellett kiemeli, Anne Descamps, az Olimpiai bizottság szóvivője azt nyilatkozta, hogy a kép valójában nem az Utolsó Vacsorát parodizálja ki. Végül a rövid cikk Orbán Viktor szavait idézi: „Minden nemzetnek joga van ahhoz, hogy megmutassa magát. Hát ezt láttuk.”

Érdekes megfigyelés, hogy a leghasonlóbb megfogalmazásokat a Figaro és a Telex között észlelni a cikk felépítésében és a nyelvezetben. Semleges, leíró jellegűek. A Figaro második, röviden már említett cikke, már teljesen más hangvételű, inkább egy véleménycikknek mondható.

A Július-28-án megjelent Index cikk rögtön azzal vezeti be a témát, hogy Az Olimpiai megnyitó szervezői bocsánatot kértek, így rögtön felveti, hogy volt valami probléma. Miután Thomas Jolly szavait idézi, ezt írja:

„A bibliai jelenetet idéző, Jézus Krisztusnak és apostolainak keresztre feszítés előtti utolsó vacsoráját ábrázoló rész, amelyben drag queenek, egy transznemű modell és egy meztelen énekes szerepelt, aki a bor görög istenének, Dionüszosznak öltözött, a katolikus egyház és a politikai jobboldal megdöbbenését váltotta ki.”

A korábban említett Le Monde cikkhez képest itt egyenesen meztelennek nevezi a szerző a Dionüszosz figurát. Ez után az Olimpiai bizottság szóvivőjét idézik, aki állítása szerint „a megnyitóünnepség a közösségi toleranciát próbálta ünnepelni.” A szóhasználatból egyértelműen kiderül, hogy a cikk szerzője nem ért egyet Anne Descamps szavaival.

„A szóvivő úgy gondolja, hogy céljukat sikerült elérni. „Úgy gondoljuk, hogy ezt a törekvést sikerült elérni. Ha az emberek megsértődtek, azt nagyon sajnáljuk” – húzta alá Anne Descamps.” A cikk további részében azt írja, hogy Thomas Jolly „cáfolja”, hogy az Ünnepszég címe jelenet az utolsó vacsorát ábrázolta volna. Az eltér az eddigi sajtóorgánumoktól, akik magyarázatként tekintettek az előbbire. A cikk végül kitér a nemzetközi véleményekre, ami „A vitatott jelenet ellenére” pozitív, azonban nem idéz konkrét embereket. A legpozitívabb jellemzőként a „sokféleséget és másságot” említi.

A magyarországi, eltérő politikájú sajtóorgánumok cikkjei között sokkal jobban fellelhető a különbség. Mint ahogyan az a címből is kiderül, az Index egy bocsánatkéréssel kezdi, majd

abból kibontja a problémát, ezzel arra utalva, hogy volt miért bocsánatot kérni. A Telex a jobboldali negatív véleményekkel indít a nyitóünnepségről, majd azokat cáfolja meg, többek közt a bocsánatkérésből hivatkozva. Míg a az előbbi cikk cáfolatnak nevezi azt, a Telex így utal rá: „...nem is Az utolsó vacsorát parodizálták a drag queenek”

A nyitóceremónia alapján

Az első és tagadhatatlan megfigyelés a címekben való eltérés. Könnyen észrevehető az egész cikk hangvétele már abból, hogy milyen információkat tart szükségesnek kiemelni a cikk főcímében. Ebből következtető, hogy a témaválasztás is eltér: változó, hogy melyik lap mit tart fontosnak megírni. Észrevettem, hogy a Francia cikkek hosszabbak, mint a magyarok, és sokkal több féle véleményt fednek le, Míg az utóbbiak tendenciózusan kiállnak egy nézőpont mellett.

	negatív idézet	pozitív idézet
Le Figaro	10	0
Le Monde	6	10
Index	7	0
Telex	4	1

4-es táblázat

A kvantitatív szövegelemzés módszerével megszámláltam, mint ahogy azt a fenti táblázat is mutatja, hogy melyik cikk hányszor idézett közszereplőtől és politikusoktól, legyn az szóban van közösségi médián történő megnyilvánulás. Mint láthatjuk, mindkét országban a jobb oldali lapok idéztek aránytalanabban.

7. Imane Helif

Imane Helif boxoló körül nagy vita keletkezett, amikor Augusztus 1-én 46 másodperc alatt legyőzte Olasz ellenfelét a női nyolcaddöntőben. A boxolók egy súlycsoportban voltak, de Imane Khelif férfias fizikai tulajdonságai megkérdőjelezték a verseny kiegyenlítettségét. Korábban a Nemzetközi Box bizottság kizárta Helifet a világbajnokságról genetikai tesztek eredménye miatt, azonban a NOB jóváhagyta versenyzését.

Az eseményhez kapcsolódóan rengeteg cikket hozott le a sajtó, és a közösségi médiában felszólalók száma is magas volt. Első sorban mindegyik lap első cikkjét fogom elemezni, amelyek mind augusztus 1-én jöttek ki, közvetlenül az esemény után.

Le Figaro	Az olasz bokszer elmondja a saját verzióját, miután kikapott az algériai Imane Khelif-től
Le Monde	2024-es olimpia: 46 másodpercnyi küzdelem és vita az algériai bokszer Imane Khelif körül
Index	Egyre nagyobb a botrány a biológiailag férfi női ökölvívó körül, már Elon Musk és J. K. Rowling is megszólalt
Telex	Negyvenhat másodperc után győzött a nők között az egyik bokszer, akit nemi tesztje miatt kizártak a vb-ről

5-ös táblázat

A két Francia lap különbözőképpen közelíti meg az eseményeket a cikk címében. Míg a Le Monde már a címben röviden összefoglalja a történetet, a Le Figaro inkább a vesztes boxlóra koncentrál. Ezek után a kezdő téma hasonlóan eltér, azonban végül mindkét cikk kitér ugyan azokra a fontos információkra; a vesztes, Angela Carini szavaira, a NOB döntésére, illetve a Nemzetközi Bokszer szövetség döntésére.

A magyar cikkek címei között is egyből látszik a különbség. A Telex cikk a Le Monde-hoz hasonlóan 2 tényt emelt ki címadáskor, az Olimpia eredményét és a világbajnokságból való kizárást. Az Index cikk máshogy közelíti meg a témát: A botrány szóval rögtön az esemény negatív visszhangját hozza előtérbe. E mellett a versenyzőt „biológiailag férfi női ökölvívó”-nak nevezi, ami rögtön a botrány tárgyát szándékozza, és e mellett nem is igaz, hiszem Imane Khelif biológiailag nem férfi, csak férfias tulajdonságokkal rendelkezik. E miatt félreérthető ebben a címben a politikai vita valódi tárgya, hiszen nem arról van szó, hogy biológiai férfiként elfogadható e hogy a nők között versenyzik, hanem, hogy a biológiai jellemzői miatt (magas tesztoszteronszint) elfogadható e az előbbi.

Az Index cikk csak negatív véleményeket idéz, főként a közösségi médiában megjelent megnyilvánulásokat, legyen az Elon Musk vagy JK Rowling. Idézi e mellett Georgia Meloni

Olasz kormányfőt, aki szerint „a férfi genetikai jellemzőkkel rendelkező sportolókat nem szabad beengedni a női versenyekre.”

A legfeltűnőbb a cikkben, hogy a végén szavazni lehet a következő kérdésre: „*Ön kiállna a biológiailag férfi bokszer ellen Hámori Luca helyében?*” A lap állján az állítólagos válaszok is láthatóak; 48948 azt az opciót választotta, hogy „*Nem, mivel veszélyeztetve érezném az egészségemet*”, 22443 pedig azt, hogy „*Igen, kiállnék ellene*”.

Az index Hamori Luca hozzászólását idézte: „Hámori azonban lapunknak elmondta, nem foglalkozik a következő ellenfelével, egészen pontosan nem azzal foglalkozik, hogy férfi-e vagy nő. „Egy évvel ezelőtt eltiltották a Bokszer világbajnokságon, nem lepődtem meg, mert kinézetre és alkatra is eléggé fiús. De ha valaki megengedte neki, hogy itt lehessen, akkor valahogy bebizonyította, hogy lány. Nem tudom, de nem is érdekel, ez pluszmotiváció és magabiztosság. Mindenképp le akarom győzni”

A Telex is az Olasz boxoló elleni mérkőzés eseményeivel kezdi, majd kitér a versenyző kizárására a korábbi bokszer világbajnokságon. Ebben a cikkben is idézik Carinit és az Olasz kormányfőt, rövidesen.

Az Index másnap, egy további cikkben már így nevezi Imane Helifet: *A genetikailag férfitulajdonságokkal rendelkező női ökölvívó is reagált a bokszerbotrányra*, a főszövegben később azonban szintén „biológiailag férfiként” utal rá. Egy további cikkcímében augusztus 2-án a következőképpen fogalmaz: *Kegyetlenül bánik az internet népe a nők között bokszer biológiai férfival*.

Vannak cikkek, például véleménycikk, ahol egyértelműen leírja a szerző, hogy Imane Helif egy nő. Ezen cikk végén a következő található: *A szerző az Index főszerkesztő-helyettese, aki jelenleg Párizsból tudósít. A véleménycikkek nem feltétlenül tükrözik az Index szerkesztőségének álláspontját*.

A maradék három lap, A Telex, A Figaro és a Le Monde nem hivatkoznak a cikkekben biológiai férfiként Imane Helifre, azonban a Telex gyakran boncolgatja Imane biológia hovatartozásának

A Telex nagy fókusz emel még a kormánypárti médiára, és külön cikket írt arról, hogy, hogy az Origó és a Mandiner azokat a közszereplőket idézi, akik nyíltan tiltakoznak és helytelennek tartják Imane versenyzését. témáját, ahogyan a transzsexualitást. A Telex egyik további cikke a témából a következő: A szerb elnököt, Rowlingot, Nacsa Lőrincet idézve szállt bele a kormány média a nemisége miatt támadott bokszerolóba

„Ez tönkretelheti az embereket”, az algériai bokszer Imane Khelif reagál a vitára. Ez a Le Figaro egyik cikke, amelyben a boxoló kifejti véleményét a szituációval kapcsolatban.

„Mielőtt elmagyarázta volna a következményeket: „Elpusztíthatja az embereket, megölheti az emberek gondolatait, elméjét és lelkét. Megoszthatja az embereket. És emiatt arra kérem őket, hogy tartózkodjanak a megfélemlítés minden formájától”

A Telexhez hasonlóan a Le Figaro is lehozott egy cikket arról, hogy pontosan mi is Imane Helif orvosi helyzete („Mi a hiperandrogenizmus az ökölvívó Imane Khelifnél?”). Mindkét cikk körüljárja az interszexualitás témáját és azon belül a boxoló helyzetét. Egyik cikk sem mondta ki konkrétan, hogy Imane Helif interszexuális lenne, hiszen ez bizonyítatlan marad. Azt tudni csak biztosra, hogy a Nemzetközi boxolói szövetség egy teszt miatt zárta ki Imane-t

A le Monde kevesebb olyan cikket hozott le, amiben Imane Helif nemiségét tárgyalja. Inkább a tényekre és a versenyeredményekre fókuszált.

Konklúzó

Az előző két vizsgált eset mindegyikén megfigyeltem, hogy nagyon különböző módon támaszkodnak egymásra a médiumok a két újságban. A Telex nagyon gyakran veszi elő az Index, illetve más kormánypárti médiumok cikkeit, mint például a Mandíner és a az Origo. Gyakran semleges hangnemmél teszi ezt, de a minimum a többi cikkben formált véleményből kiderül, hogy nem ért egyet ezekkel a médiumokkal.

A Le Monde és a Le Figaro kifejezetten ritkán hivatkoznak egymásra, és olyankor is csak azért, hogy bővebb információkkal kiegészítsék saját cikküket.

Ez a különbség könnyen lehet a politikai szembenállás hatása, de az nem magyarázna ekkora különbséget a Francia és a magyar sajtóorgánmok egymás iránti hozzáállásában. Könnyen lehet az is, hogy a finanszírozásbeli különbségek, és ezáltal a megélhetési különbségek is magyarorazágon a kormánypárti és kormánykritikus online hírlapoknál dolgozó újságírók között, erősíti a feszültséget, és ezáltal a magyar sajtó kettéhasadását. Az Olimpiai eseményeknél is láthattuk, hogy bármilyen kicsit is politikai háttérű esemény

8. Szakirodalom

Bernstein, A. (2000). “things you can see from there you can’t see from here”. Journal of Sport and Social Issues, 24(4), 351-369. <https://doi.org/10.1177/0193723500244004>

Kim Bissell & Stephen D. Perry (2012) Introduction to the Special Issue on Olympics, Media, and Society, *Mass Communication and Society*, 15:4, 481-484, DOI: 10.1080/15205436.2012.688477

Jules Boykoff & Matthew Yasuoka (2015) Gender and politics at the 2012 Olympics: media coverage and its implications, *Sport in Society*, 18:2, 219-233, DOI: 10.1080/17430437.2013.85448

Takács, R. (2005). A Los Angeles-i olimpia a magyar sajtóban. *MÚLTUNK-POLITIKATÖRTÉNETI FOLYÓIRAT*, 50(3), 255-297.

Garazsi, D. Egy olimpia, három olvasat. Az Eszterházy Károly Főiskola tudományos közleményei (Új sorozat 36. köt.). Tanulmányok a kommunikációtudomány köréből= *Acta Academiae Paedagogicae Agriensis. Sectio Communicationis* [A médianyelv bulvárosodása], 125-129.

Par Benjamin Ferran, & Ferran, B. (2017a, July 6). *Le Monde et le figaro s'allient dans la publicité*. Le Figaro. <https://www.lefigaro.fr/medias/2017/07/06/20004-20170706ARTFIG00124-le-monde-et-le-figaro-s-allient-dans-la-publicite.php>

Rowe, D. (2004). *Sport, Culture and the Media* (Second Edition). Open University Press McGraw-Hill Education McGraw-Hill House Shoppenhangers Road Maidenhead Berkshire England SL6 2QL. Lawrence Wenner: MediaSport

Geurin, A. N., & Naraine, M. L. (2020, August 27). *20 years of Olympic Media Research: Trends and Future directions*. *Frontiers*. <https://www.frontiersin.org/journals/sports-and-active-living/articles/10.3389/fspor.2020.572495/full>

AFP. (n.d.). *Paris 2024 : Les Médias TV, radio, presse et leurs audiences en or*. CB News. <https://www.cbnews.fr/medias/image-paris-2024-medias-tv-radio-presse-leurs-audiences-86525>

Polyák Gábor – Szávai Petra – Urbán Ágnes. (2019). *A Politikai Tájékoztatás Mintázatai*. mediakutato.hu. https://www.mediakutato.hu/cikk/2019_02_nyar/04_a_politikai_tajekozodas_mintazatai.pdf

Anderson, B. (2006). *Imagined Communities* (Revised Edition). Verso.

Geurin AN and Naraine ML (2020) 20 Years of Olympic Media Research: Trends and Future Directions. *Front. Sports Act. Living* 2:572495. doi: 10.3389/fspor.2020.572495

Cikkek

Le Monde. (2024, July 27). *La Cérémonie d'ouverture des jo de paris enthousiasme la gauche mais indigné une partie de la droite et de l'extrême droite*. Le Monde.fr. https://www.lemonde.fr/politique/article/2024/07/27/la-ceremonie-d-ouverture-des-jo-de-paris-enthousiasme-la-gauche-mais-indigne-une-partie-de-la-droite-et-de-l-extreme-droite_6259390_823448.html

István, P. (2024, July 29). *Bocsánatot Kértek Az Olimpia Szervezői a megnyitóünnepség Megosztó Jelenete Miatt*. Index. <https://index.hu/sport/2024/parizs/2024/07/28/olimpia-nyitoceremonia-unnepseg-franciaország-thomas-jolly-szajna-nemzetkozi-olimpiai-bizottsag/>

Boilait, E. (2024, July 29). *Jo 2024 : La Parodie de la cène de la cérémonie d'ouverture sème le trouble en France mais aussi à l'étranger*. Le Figaro. <https://www.lefigaro.fr/sports/jeux-olympiques/la-parodie-de-la-cene-de-la-ceremonie-d-ouverture-des-jo-seme-le-trouble-en-france-mais-aussi-a-l-etranger-20240728>

Viktor, M. (2024, July 29). *A Felháborodások Után Törölték AZ Olimpia Megnyitójáról Készült videókat a Hivatalos Oldaláról*. Index. <https://index.hu/sport/2024/parizs/2024/07/28/parizs-2024-olimpia-megnyito-unnepseg-franciaország-nob-video-torles/>

Gergely, P.-K., & Balázs, I.-S. (2024, July 26). *Egyenlőség, Eurovízió, lézershow – Párizs új Szintre Emelte AZ olimpiai Nyitóünnepségek Show-Ját*. telex. <https://telex.hu/sport/2024/07/27/olimpia-megnyito-parizs-szajna-eso-eiffel-torony-hajok-sportolok-gaga-celine-dion-nagykepes>

Anna, B. (2024, July 28). *A propaganda Kereszténygyalázást Kiáltott Az olimpia Nyitóünnepsége Miatt, Pedig Nem is AZ Utolsó Vacsorát parodizálták a drag queenek*. telex. <https://telex.hu/zacc/2024/07/28/olimpiai-megnyito-kormanypropaganda-megafon-utolso-vacsora-drag-queen-dionuszosz>

Le Monde. (2024a, July 27). *Jo 2024 : “ Paris a émerveillé Le Monde sous le déluge ” : Le regard de la presse étrangère sur une cérémonie d'ouverture “ unique .”* Le Monde.fr. https://www.lemonde.fr/international/article/2024/07/27/ceremonie-d-ouverture-des-jo-2024-pour-les-medias-occidentaux-un-pays-fracture-s-est-reconcilie-devant-un-spectacle-extravagant-et-grandiose_6259108_3210.html?random=1738042655

András, I. (2024, August 1). *Negyvenhat Másodperc Után Győzött a nők között AZ Egyik Bokszer, Akit Nemi Tesztje Miatt Kizártak a VB-ről.* telex.

<https://telex.hu/sport/2024/08/01/olimpia-parizs-khelif-carini-bokszer-noi-verseny-nemi-teszt>

Tamás, D. (2024, August 2). *Egyre Nagyobb a botrány a biológiailag Férfi Női ökölvívó körül, Már Elon Musk és J. K. Rowling is Megszólalt.* Index.

<https://index.hu/sport/2024/parizs/2024/08/01/imane-khelif-bokszer-okolvivas-nemi-teszt-hamori-luca-parizs-2024-olimpia-nemzetkozi-olimpiai-bizottsag/>

Martel, C. (2024, August 1). *Jo 2024 : 46 Secondes de combat et une polémique autour de la boxeuse Algérienne Imane khelif.* Le Monde.fr.

https://www.lemonde.fr/sport/article/2024/08/01/jo-2024-46-secondes-de-combat-et-une-polemique-autour-de-la-boxeuse-imane-khelif_6264538_3242.html

Par Bénédicte Lutaud, & Lutaud, B. (2024, August 2). *Après son abandon face à l'algérienne Imane Khelif, La Boxeuse Italienne Donne sa version.* Le Figaro.

<https://www.lefigaro.fr/sports/jeux-olympiques/jo-boxe-controverse-apres-l-abandon-de-l-adversaire-italienne-d-imane-khelif-20240801>